

Esmée wil naar de Spelen

Esmée Beekhuis weet waarvoor ze straks dertig uur in de week traint in Almelo. Ze wil meedoen aan de Olympische Spelen in 2024. En ze vindt turnen bovenal gewoon hartstikke leuk. De twaalfjarige Spakenburgse is aardig op weg naar haar grote doel. Ze werd vorige maand Nederlands kampioen op sprong én op vloer.

HANS VELTMEIJER

Ze komt uit een echt blauw voetbalnest. Vader is actief bij SV Spakenburg en haar zus en twee broers voetballen daar ook. Zelf heeft ze ook gevoetbald en dat ging haar heel goed af. Maar Esmée Beekhuis moest kiezen en het werd toch turnen. De sport waar haar moeder wel in thuis is.

'Ik doe het om mijn doel te bereiken en omdat ik het heel leuk vind om te turnen'

Haar carrière begon op haar derde levensjaar tijdens de peutersport bij Agilitas onder leiding van Lia Unger, om de hoek van haar huis. Een jaar later zocht ze het al een stapje hogerop. Bij Total Gymnastics kon ze zich verder ontwikkelen. Dat hun dochter talent én motivatie had, was voor vader Tijmen en moeder Carolyn al vroeg duidelijk. Ook thuis etaleerde ze haar lenigheid constant. „Als klein meisje was ze na driehalf uur trainen nog vrolijk en ging ze thuis weer op haar handen staan.”

Op haar zevende waagde ze de sprong naar een topclub, Topturnen Oost Nederland (TON) in Almelo. Ze kwam de verschillende selectierondes door en mocht aan een nieuw avontuur beginnen, ver van huis. „Ik vond dat superleuk”, kijkt zij terug op het moment dat zij hoorde uitverkooren te zijn. Eén van de dertien was zij toen, en degene die het verst weg van Almelo woonde. Nu, vijf jaar later, is zij de enig overgeblevene van die groep van dertien.

Gastgezin

Een leven van pendelen tussen Spakenburg en Almelo kreeg vorm. Met vader in de auto, met moeder per trein. Ze deden het, als vanzelfsprekend. Niemand maalde daarom in het gezin. „Topsport is investeren in alles”, weet haar vader. Vanaf groep 6 op de basisschool ging Esmée een dag in de week in Almelo naar school. „Dat was in het begin heel spannend”, herinnert zij zich. „Want ik ben best verlegen. Maar iedere week leerde ik de andere kinderen beter kennen en voelde ik mij meer op mijn gemak.” De tijd in Almelo werd opgebouwd. Ze trok in bij een gastgezin, bij een trainster van TON wiens dochter ook turnde. „Dat ging gelijk goed. Ik pas mij ook

wel gemakkelijk aan.” Nog steeds woont ze doordeweeks bij hetzelfde gastgezin. En inmiddels spreekt ze zelfs 'Almeloos'. Ze gaat nu overwegend zelf met de trein heen en weer. Dan heeft ze tijd om haar huiswerk te doen of uit te rusten. Eenmaal was ze in zulke diepe rust dat ze station Amersfoort voorbijreed en wakker werd in Utrecht.

Ondanks haar veelvuldige afwezigheid heeft ze nog steeds haar vriendenkring in Spakenburg. Ze vindt het fijn om in de weekenden en op woensdag terug te komen en de contacten aan te halen. Dan duikt ze ook weer even de zaal in bij Agilitas. Maar iedere donderdag om kwart voor vijf in de nacht ging haar wakker weer. Op naar de trein van 5.37 uur vanuit Amersfoort.

Plezier als voorwaarde

Die vroege exercitie valt komend schooljaar weg. Want de ene schooldag in Spakenburg op woensdag is verleden tijd. Ze gaat vanaf september alle dagen in de week in Almelo naar de brugklas voor vmbo-havo. Daar krijgt zij een aangepast programma voor topsporters.

Want komend turnseizoen wordt de lat weer wat hoger gelegd. Ze gaat dan van 27 naar 30 uur trainen per week en krijgt bovendien training van hoofdtrainer Frank Louter in een selecte bovenbouwgroep waarvan zij de jongste wordt. „Soms hik ik er weleens tegenaan”, zegt zij over de intensieve trainingen. „Maar als ik dan bezig ben, vind ik het weer fijn.”

Dat laatste is een absolute voorwaarde voor haar ouders. „Zodra Esmée geen plezier meer beleeft aan haar sport, stoppen we ermee.” Daar spreken ze regelmatig over met elkaar. „Want zij moet het wel durven zeggen.” Maar Esmée straalt wanneer ze het over haar liefhebberij heeft. Trots toont ze haar medailles en de foto's van haar in actie aan de muur in haar slaapkamer, gemaakt door een professionele fotograaf. „Ik doe het om mijn doel te bereiken en omdat ik het heel leuk vind om te turnen”, verwoordt zij haar drijfveer.

Dubbel feest

Dat doel is niets meer of minder dan deelname aan de Olympische Spelen in 2024. Tokyo 2020 komt helaas net te vroeg, dan is ze 15 en een jaar te jong voor deelname.

Het moet tijdens de Spelen gebeuren op vloer en sprong, haar specialiteiten. Op die onderdelen werd ze onlangs Nederlands kampioen in het Rotterdamse Ahoy. Dat succes had ze 'niet echt' verwacht. Zeker niet nadat de meerkamp op zaterdag, met

Esmée Beekhuis met haar nieuwste medailles om haar nek. (foto: Hans Veltmeijer)

'slechts' een vijfde plaats, op een teleurstelling was uitgelopen.

„Ik moest de knop omzetten en dat is me gelukt.” Want op zondag ging zij extra gedreven op jacht naar prijzen. De derde plaats op de brug was al een goed resultaat. Maar het mooiste moest toen nog komen. Ze verkeerde in grote spanning nadat ze als vierde van de acht finalisten aan de beurt was geweest op de vloer. De ontlading was groot toen bleek dat niemand haar overtrof. Later hoorde ze dat ze ook op het onderdeel 'sprong' de beste van Nederland was in haar leeftijdscategorie. Het werd dubbel feest.

Voorstadium van Jong Oranje

Niet eerder had ze gouden medailles gewonnen tijdens een NK.

Inmiddels maakt ze ook deel uit van de Oranje Jong Talent Selectie (OJTS), een voorstadium van Jong Oranje. Ze wil haar idool Eythora Thorsdottir achterna. De in Nederland geboren dochter van IJslandse ouders turnt immers 'heel mooi en sierlijk'. Een stijl die Esmée ook heeft, merken haar ouders op. Het valt hen overigens ook op dat er, ondanks de topsportmentaliteit bij TON in Almelo, geen sprake is van afgunst onder de meisjes. De jonge turnsters staan voor elkaar te juichen bij een succes.

Drie weken vakantie heeft ze straks. Maar stilzitten is er niet bij. Ze gaat lekker met haar vriendinnen in Spakenburg turnen. En deze vrije zaterdag popelt ze om met haar moeder, oma en nichtjes naar de Apenheul te gaan, een

echt meidenuitje. Zo geniet ze intens van haar schaarse vrije tijd. Maar een dag later, op de zondagmiddag, traint ze weer vol overgave in Almelo.

Dat Esmée niet alleen over talent, eerezucht en motivatie beschikt, maar ook een uitzonderlijke dosis wilskracht heeft, bleek vorig jaar tijdens de kwalificatie voor het NK. Zij turnde die wedstrijden met een gebroken middenvoetsbeentje, zo bleek achteraf. Via een omweg mocht ze alsnog meedoen met het NK, nadat ze nog maar kort uit het gips was. „Dat was voor ons allemaal al een feestje”, zegt haar moeder. De vreugde werd alleen maar groter toen ze ook nog een bronzen medaille op de brug haalde. Maar nu, een jaar later, poseert Esmée Beekhuis met twee gouden plakken om haar hals.